

”Jag lärde mig mer om mig själv genom att bryta upp”

Invandring handlar inte alltid om flykt. Möt tre kvinnor som lämnat sitt hemland trots att de trivdes, hade familj och arbete – det enda som låg i den andra vågskålen var en man... Anna från Moskva har lärt sig längta efter sin mamma och sin son på ett sätt som inte kommer i vägen för lyckan med svenske Lars.

Av CATARINA ROLFSDOTTERJANSSON
Foto KARIN ODDNER

54

Anna Rohegova är skolad på anrika Konstakademien i Moskva. Hennes pappa var ledare för den ryska Arkitektakademien och hennes mamma en känd konstnär. Vägen till yrkeslivet var utstakad för Anna. Åren efter perestrojkan var det ont om mat, ont om allt men hon bodde med sin tonårsson och sina föräldrar i en kärleksfull gemenskap.

Det var Annas buddhistiska tro, som hon fått smyga med i många år under kommunisttiden, som ledde till mötet med Lars.

Lars Cederholm, organisationskonsult, kom 1991 till Moskva i sitt arbete. Han är också buddhist och kom i kontakt med den grupp av buddhister som Anna tillhörde. Anna blev hans guide.

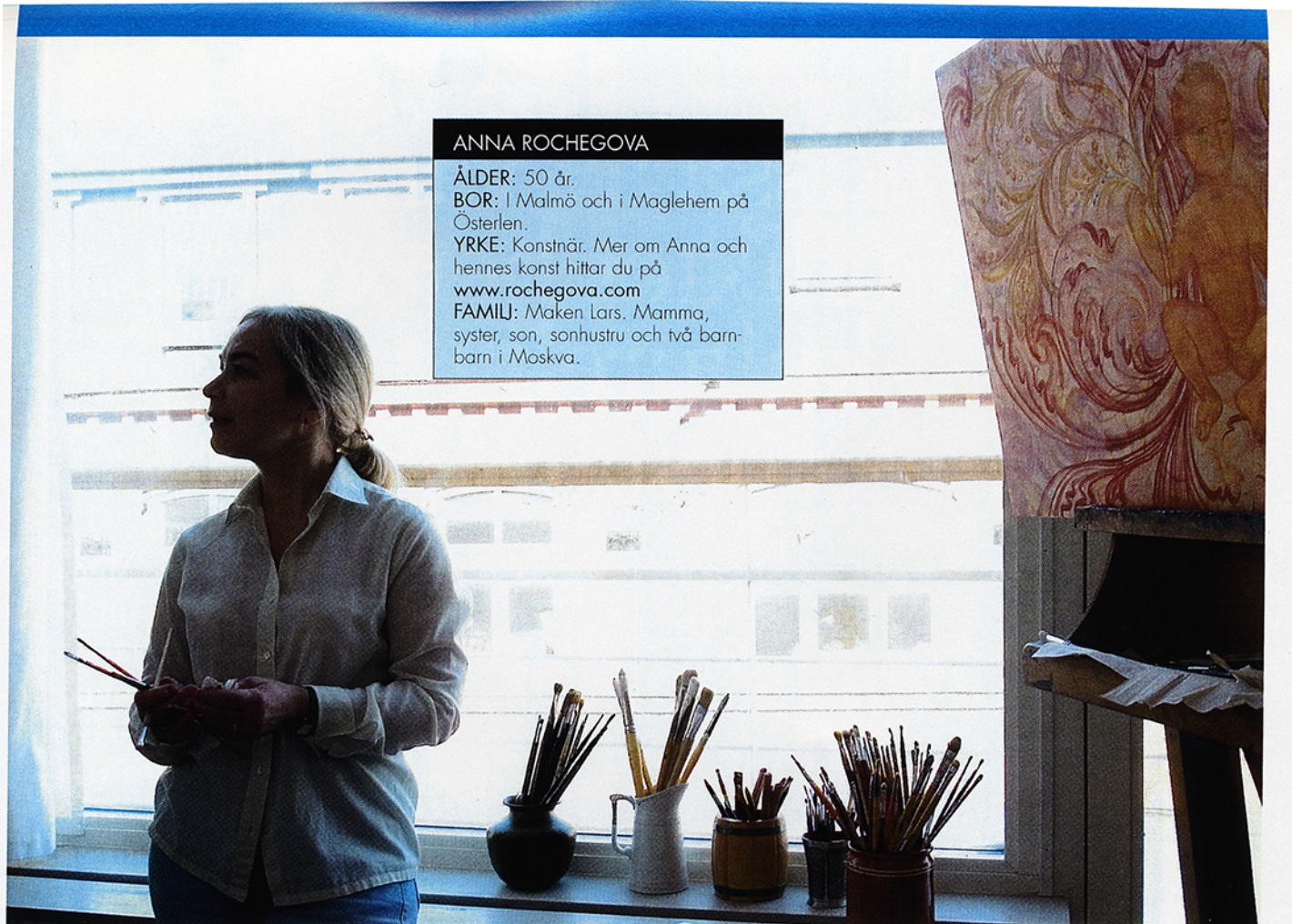
– Jag förstår varför det heter ”att

tappa huvudet” när man blir kär. När jag träffade Lars var det en sådan stark energi mellan oss att jag blev alldeles omtumlad, berättar Anna.

De hade ett ytterst begränsat ordförråd att prata på, så de kommunicerade bland annat genom att rita. Lars köpte en fax till Anna så att de kunde ha tätare kontakt mellan Moskva och New York, där han bodde då. Anna började studera engelska på allvar.

Deras relation utvecklades trots avståndet och trots att de bara kunde träffas när Lars var i Moskva. Anna ville vänta med att lämna sin son tills han gått ut gymnasiet. 1994 började hon sin successiva flytt till USA, där hon snabbt kände sig hemma och fick bra fotfäste i konstvärlden.

– Det var lättare för mig att arbeta i New York, jag kände mig friare och hade inga förväntningar på mig, inga

ANNA ROCHEGOVA

ÅLDER: 50 år.

BOR: I Malmö och i Maglehem på Österlen.

YRKE: Konstnär. Mer om Anna och hennes konst hittar du på www.rochegova.com

FAMILJ: Maken Lars. Mamma, syster, son, sonhustru och två barnbarn i Moskva.

traditioner att försvara. Men jag fick öppna många dörrar inom mig och tvinga mig att sluta tänka på vad mina lärare hade tyckt.

När George Bush vunnit valet 2001 började Lars tala om att flytta tillbaka till Sverige, till sin gamla hemstad Malmö och till sitt sommarhus på Österlen. Anna, som nu börjat känna sig hemma i USA, lärt sig de sociala koderna och etablerat sig som konstnär, fick flytta igen.

– Men Lars och jag var överens. Det fanns mer som talade för att flytta än för att stanna kvar. Jag som aldrig, inte ens när det var som svårast i Sovjet, drömt om att lämna landet, bröt nu upp igen. Det var svårt, men samtidigt lär jag mig hela tiden mer om mig själv genom uppbrotten. De är ett tillfälle att se sig själv, att testa sig själv. Ur buddhistisk synvinkel är det

perfekt, eftersom buddhism handlar väldigt mycket om oberoende, om att älska utan att klänga sig fast.

Sin hemlängtan hanterar Anna utifrån samma synsätt.

– Jag står min familj i Moskva, min mamma, min syster och min son, hans fru och två barn, mycket nära. Jag har en så stark gemenskap med dem att jag känner på mig när de hånder dem något. Det enda sättet att inte förintas av längtan efter dem är att hålla dem i sitt hjärta i kärlek, utan beroende, utan att bli en ”kardborre”. Och det funk! Det finns inga gränser för kärlek.

Nu, när Anna bor i Sverige, är det lättare för hennes familj att komma och hälsa på. Under åren i USA var det omöjligt att få visum. Hennes mamma, som fortfarande är aktiv konstnär vid 86 års ålder, kommer varje sensommar och målar till-

sammans med sin dotter på Österlen.

– Jag målar mer färgrikt och friare nu. När min son såg mina nya verk sa han: ”Jag är så glad att du är här nu, att du är lycklig här.”

Men det första året i Sverige kunde Anna, som alltid varit produktiv och haft utställningar över hela världen, inte måla. Trots att hon fann Sverige underbart vackert och ljuset magiskt. Hon kunde inte hitta sitt sammanhang. Då återvände hon till sina porträtt och då lossnade det.

Anna berättar att hon känner sig mer som en invandrare här än i USA. Men hon är nogna med att poängtera att hon inte känner sig utanför samhället.

Sedan en tid tillbaka tar hon svensk- lektioner, men Lars och hennes gemensamma språk är fortfarande engelskan. Och kärlekens. ▶